

בהוקרה מתנועת המושבים בישראל

המייסדים

עיין עירון | 1934

בריס מרים ודב

בן כנען פנינה וזלמן

בן-דוד רחל וחיים

בירינברג מנוחה ומשה

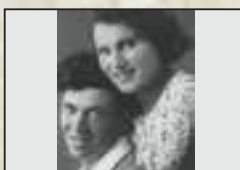
ביאלקין חיה ובנימין

אטלס אסתר ויצחק

אושרי טובה וחיים

חיילובסקי בלה ואבשלום

זק דבורה וחיים

רניק חנה ושמואל

הררי מלכה ויהושע

הס רות ומיכאל

הילמן בלהה וחנוך

האזור סוזי ואמריק

לויין עדה ואברהם

כץ מרים ומאיר

כהני רחל ושלמה

כהן פאולה וולטר

כהן אביבה ושאל

יוכנוביץ פרומה וחיים

טש מרים ושלמה

פירסט יהודית וחנן

פוקס הלינה ויוסף

סובול חנה וחיים

גלביצקי טובה ויעקב

מוצנוב-מגן שרה ומשה

מגר סוניה ודוד

ליפשיץ אסתר ודב

קריגר ציפורה ומשה

קרופסקי אהרני טובה

קרביץ מאשה ושמואל

קפלן מינה ויצחק

קליין מרים ויוסף

קליגר בלה ויוסף

קופל שרה וחיים

שמעוני רצה ואייזיק

שומרוני סניה ונתן

שוורץ ציפורה ומנשה

רייס פרחת ומרדכי

מייסדים נוספים: ביגל מינה ושלמה, ברנר אסתר וגד, גרינברג יוכבד ושולם, דוברובסקי חנה וחיים, וייס בלה ומרדכי, ול דוניה וחיים, ולך אלה וצבי, חיימוביץ' סרל וצבי-משה, יכנס אידה ויוסף, מנדלסון רחל ויוסף, מרמינסקי בן ציון ורחל, פנקס אדית ושמואל, פריצנר בלה ובורך, קאופמן זהבה ושמוחה, קייסמן רינה ויהושע, רודניק מינה וצבי, רוזין ציפורה ויעקב, שומכר חנה וחיים, שטרק חיה ומרדכי, שמן חנה ומשה

עין עירון חברה לרשת החשמל בשנת 1941. לא היו כבישים במושב, הכל היה רק חול וחול. בהתחלה נסלל כביש מאבנים שהוביל ממרכוז עד מרכז מושב. כביש זה נסלל באספלט לאחר מספר שנים והיה היחיד במושב עד שנות ה-70. לאחר קום המדינה, בשנת 1950, לאחר הסכם ורוס עם ירדן, כל משפחה קיבלה תוספת אדמות והמשקים הגיעו ל-30 דונם. החקלאות התבססה על משק החלב, תרנגולות ופרדסים.

בתחילת שנות ה-50 המושב קלט עלייה של משפחות ניצולות שואה. בתקופה זו עברו הרבה משפחות במושב, כמה מהמשפחות נקלטו וחיו במושב עשרות שנים. נכון ל-2016, רק משפחה אחת מהעולים ממשיכה לחיות במושב.

רובם של בני המייסדים לא נשארו במושב בגלל קשיי הפרנסה, חלק מבעלי המשקים החקלאיים ויתרו על אדמותיהם ונשארו כתושבים.

בסוף שנות ה-60, לאחר מלחמת ששת הימים, נקלטו במושב משפחות צעירות ממושבים אחרים. בשנות ה-70 כמעט ולא נקלטו משפחות. רק מאמצע שנות ה-80 החלו להגיע למושב משפחות צעירות מרקע עירוני, ואליהן הצטרפו חלק מבני הדור השלישי ומאו ועד היום הביקוש למגורים בעין עירון רב.

בעין עירון אתרים המושכים מטיילים:

- * המעינות - אזור המעינות היה פעם ביצה קטנה ופרח בה נרקיסים. היום האזור כבר לא ביצה ואין נרקיסים, אבל למעינות ולעץ התאנה העתיק שלידו מגיעים מטיילים מכל הארץ.
- * תל אסור או תל ארובות או איך שקראו לו במושב: גבעת נפוליאון ו/או גבעת הכלניות. זוהי גבעת שולחן שפעם הייתה מתמלאת בכלניות, כל חורף.
- * הכלניות נעלמו אבל רשות העתיקות גילתה את המקום ובכל שנה נערכות חפירות במקום. מגיעים קבוצות מתנדבים מבתי ספר ומח"ל ומוצאים ממצאים מוזנים קדומים.
- * אנדרטת משמר הגבול - ב-1950 כל המושב השתתף בנטיעת מטע חרובים בשטח שהיום משמש כאנדרטת משמר הגבול.

אדמות אלה נתרמו ע"י המושב למועצה האזורית מנשה, שתכננה להקים שם את בית המועצה, אך העבירה את השטח למשמר הגבול. האנדרטה משמשת גם כנקודת תצפית יפה על הסביבה וגם כאתר פיקניקים.

מושב עין עירון מצוי בפתחו המערבי של נחל ערה, במועצה האזורית מנשה. בשנת 1913 רכשה קבוצת אנגלים יהודים, שנקראה אחוזת לונדון, אדמות באזור מאפנדי הערבי. כוונתם הייתה להתיישב, אך מלחמת העולם הראשונה השאירה את רובם באנגליה. חלק מהאדמות הועברו לקרן הקיימת לישראל.

בשנת 1932 התגלו מים טובים בבאר שנחפרה ליד עין שמר. מציאת המים נתנה דחיפה להתיישבות באזור, ופעולי פרדסים שעבדו בכרכור התארגנו לקבוצה שפנתה לסוכנות היהודית בבקשה לקבל את אדמות עין עירון. חברי הקבוצה המייסדת היו בשנות ה-20 וה-30 לחייהם, חלקם בעלי משפחות וחלקם רווקים, יוצאי רוסיה ופולין. בעין עירון העלייה לקרקע הייתה ללא הכשרה, לחברים היה רקע חקלאי מצומצם והקשר החברתי ביניהם היה מועט.

ב-1934 החלה העלייה לקרקע, ללא תמיכה כספית מהמוסדות המיישבים. ההתיישבות הראשונית הייתה בצריפים וחלק מהמתיישבים חיו ביישובי הסביבה והתיישבו בעין עירון רק כשגמרו לבנות את בתים. תוך כדי ההתיישבות במקום נערכו קדיחות לחיפוש מים. הוותיקים זכרו לספר שלצוות הקידוח הצטרפה גברת איטלקייה שהסתובבה בשטח והצביעה על המקום שלדעתה ימצאו בו מים והיא צדקה!...! באר המים מספקת למושב מים עד היום. לאחר גילוי המים נבנתה בריכת המים העגולה במרכז המושב, אליה מגיעים המים מהבאר, ומשם נשלחים לכל פינות המושב.

בסיום בניית בריכת המים נערכה חגיגת המושב לרגל העלייה לקרקע וחונכת מכון המים, ביום א' חול המועד סוכות, 13.10.1935, בשעה 02:30 בצהריים. במעמד סגן מנהל מחלקת ההתיישבות בסוכנות היהודית, משה שרתוק.

בשנים 9-1936 התיישבה במושב קבוצת משפחות יוצאות גרמניה, שהגיעו לפני מלחמת העולם השנייה. מאחר שכשהגיעו לא היו בתים, הם חיו ברפתות, בתנאים מאד קשים עד שהקימו את בתים.

התחלת המושב הייתה משקי עור. את הקרקעות חילקו בהגרלה. כל משפחה קיבלה 3 דונם, אדמה ריקה, ללא צנרת השקיה. פרנסתם העיקרית של החברים הייתה בעבודות חוץ. חלקם המשיכו לעבוד כפועלים חקלאיים וחלקם הקימו קבוצות בנייה ובנו את בתי עין עירון והסביבה. לאחר עבודתם היו חוזרים אה"צ ומתחילים בעבודות המשק. בהתחלה לחלקם הייתה פרה אחת וכל 4 משפחות חילקו ביניהם טוס עבודה. הם גידלו תרנגולות, הדגירו אותם בתוך הבתים, ולאט לאט רכשו פרות. העבודות בשדות בוצעו בידיים, בעזרת מעדרים או טוריות. את השדה חרשו במחרשה רתומה לסוס. לאחר מכן נטעו גם פרדסים.